

fremlægge dokumentation for den betalte afgift, og at det ville være udelukket at sikre, at en bestemmelse om fradragsret ikke blev misbrugt.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 4 er indsat for at tydeliggøre, at der ikke skal ske dobbeltbeskatning af varer og ydelser, som virksomheden selv fremstiller (præsterer) eller forhandler, i tilfælde, hvor varerne m. v. anvendes af virksomhedens ejer, eller de anvendes til de i paragraffens stk. 3 omhandlede formål. Reglen betyder således, at en detailhandler af sin varebeholdning kan udtage varer til privatforbrug, selv om afgiften af disse varer ved indkøbet er medregnet til den indgående afgift. Detailhandleren skal derimod beskattes de udtagne varer efter § 11, stk. 1.

Ved bestemmelsen i stk. 5, der ikke findes i de tidligere lovforslag, præciseres det, at registrerede virksomheder, der beforder personer mod betaling, f. eks. ved hyrevognskørsel og rutebil drift, eller som udlejer personbiler, kan medregne afgiften af indkøb m. v. til disse formål til virksomhedens indgående afgift, idet de skal svare afgift af omsætningen ved denne virksomhed.

Afsnit VIII indeholder bestemmelser om de registrerede virksomheders regnskabspligt.

Til § 19.

I stk. 1, 1. punktum, er det fastsat, at der skal udstedes faktura for enhver leverance af varer eller afgiftspligtige ydelser fra en registreret virksomhed. Af fakturaerne skal bl. a. fremgå den afgiftspligtige værdi for leverancen og afgiftsbeløbets størrelse. Disse bestemmelser svarer til bestemmelserne i den gældende lov om almindelig omsætningsafgift.

Under merværdiafgiften betaler virksomhederne i realiteten ikke afgift af deres indkøb, idet den afgift, der betales ved indkøbet, godtgøres gennem fradragsretten. Virksomhederne kan derfor kalkulere deres salgspriser på grundlag af indkøbspriserne uden afgift, og det vil være lettest for virksomhederne at foretage deres kalkulationer, når priserne i deres indkøbsfakturaer er angivet eksklusivt afgift. Afgiften kan på fakturaen angives som et samlet beløb vedrørende hele fakturasummen. Da ikke alle ydelser er omfattet af afgiftspligten, betyder reglen om, at afgiften skal anføres særskilt på fakturaen, at den enkelte virksomhed på fakturaerne over sine indkøb kan se, hvilke af de modtagne ydelser der er svaret afgift af, og dermed hvilke beløb virksomheden kan medregne ved opgørelsen af den indgående afgift.

De tidligere lovforslag indeholdt ingen ud-

trykkelig bestemmelse om udstedelse af supplerende fakturaer i tilfælde, hvor der sker en efterfølgende regulering af prisen, eller om udstedelse af kreditnotaer, når returnering af tidligere fakturerede varer finder sted. Bestemmelser herom er nu indarbejdet i paragraffens stk. 1.

Stk. 2 indeholder en bestemmelse om, at faktureringspligten anses for opfyldt, såfremt afregningen mellem leverandør og modtager sker på grundlag af et af modtageren udfærdiget afregningsbilag. Afregningsbilaget skal indeholde de samme oplysninger, som kræves for fakturaerne. Afregningsbilag udstedt af modtageren anvendes f. eks. ved landbrugernes leverancer til mejerier og slagterier.

I paragraffens stk. 3 er foreskrevet, at i fakturaer eller afregningsbilag, der indeholder både afgiftspligtige og afgiftsfri leverancer, skal de afgiftspligtige leverancer opføres for sig med særskilt sammentælling. Reglen svarer til praksis under den gældende afgift.

Ifølge bestemmelsen i paragraffens stk. 4, der ikke findes i de tidligere lovforslag, kan der fastsættes regler, hvorefter de almindelige bestemmelser om fakturaernes indhold kan fraviges for transportvirksomheder. Begrundelsen for denne bestemmelse er, at det vil være vanskeligt for postvæsen, jernbaner og rutebiler m. fl. at udstede fakturaer, som indeholder alle de sædvanligt krævede oplysninger. Der skabes nu mulighed for bl. a. at give transportvirksomheder tilladelse til på fragtbrev m. v. at anføre, at afgiften udgør $\frac{1}{11}$ af fragtbløbet i stedet for at angive afgiftsbeløbets størrelse.

Den nye bestemmelse åbner endvidere adgang til at lempe faktureringsreglerne for virksomheder, der afsætter varer på Københavns Grøntorv, således at reglerne kan tilpasses de særlige forhold, der her gør sig gældende.

Ifølge stk. 5 omfatter faktureringspligten ikke detailhandlere og andre virksomheder, der overvejende har afsætning til private forbrugere. For almindelige forbrugere vil det være uden betydning, om de får en faktura, hvoraf afgiften fremgår. I de tilfælde, hvor f. eks. en håndværksvirksomhed foretager indkøb af materialer eller driftsmidler i detailhandelen, må køberen dog af hensyn til sin fradragsret for indgående afgift sikre sig, at detailhandleren udsteder faktura med særskilt angivelse af afgiften.

Paragraffens stk. 6 indeholder et forbud mod, at virksomheder, der ikke er registrerede, anfører afgiftsbeløb på deres fakturaer. Bestemmelsen er nødvendigt ikke alene for at forhindre, at sådanne